Пірат — це вівчарка,
Розумна й завзята...
Три роки
Ростив і глядів я
Пірата.

Ростив не для себе —
Ростив для держави:
Сьогодні Пірат
Від'їздить до застави...

...В далеку дорогу,
У путь невідому
Пірата свого
Виряджав я із дому.

Майна у собаки
Було небагато:
Медалі,
Намордник —
Всі речі Пірата...

Весь час на вокзалі
Скавчав він в тривозі:
Лякали собаку
Гудки тепловозів.

Були в нього очі
Такі сумовиті,
Немов промовляли:
"Де ж дружба на світі?
Куди ти мене віддаєш?
Це ж — нечесно!"

Пірате,
Тварино моя безсловесна!
Чекає тебе
Прикордонна застава!
Життя твоє буде
Цікаве-цікаве:

Ти будеш з бійцями
В дозорі стояти.
Ти зловиш колись
Диверсанта, Пірате!

Прощаймося ж, друже!..
На довгу розлуку
Давай мені лапу,
А я тобі — руку!..

...Поїхав Пірат
Із бійцем у вагоні...
Я довго стояв
В самоті на пероні.
А потім в мовчанні
Вернувся до хати...
Зустрів мене вдома
Мій котик вусатий;
Мій щиглик у клітці
Піснями залився...

Присів я до столу,
Присів — зажурився:

Я бачу і досі
Піратові очі.
З котом я не граю

І птаха не хочу:
Нема мені втіхи
Ні з тим, ані з другим...

Я знаю тепер,
Як прощатися з другом!